

РЕШЕНИЕ

№ 230

гр. Велико Търново , 23.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XIV СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и втори март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ЕМИЛ БОБЕВ

като разгледа докладваното от ЕМИЛ БОБЕВ Административно наказателно дело № 20214110200208 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производство по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Съдът е сезиран с жалба от адв. П.Б. Ч. от гр. Велико Търново, в качеството му на пълномощник на "С." ООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление *****, представлявано от управителя си М.С. С.а - П., против Наказателно постановление № 497273-F506770, издадено на 27.02.2020 год. от Началник на отдел „Оперативни дейности“ - Велико Търново в ЦУ на НАП, с което за допуснато от дружеството нарушение на чл. 59а от Наредба № Н-18/13.12.2006 год. на МФ за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, на основание чл. 53, ал. 1, вр. с чл. 27, чл. 83 и чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, на дружеството е наложено административно наказание – „Имуществена санкция” в размер на 1 000 (хиляда) лева на основание чл. 185 ал. 1 вр. с чл. 185, ал. 2 от ЗДДС. В жалбата се излагат доводи и основания за отмяна на НП, като се моли неговата отмяна.

Дружеството-жалбоподател, редовно призовано, се представлява от адв. П.Ч. - редовно упълномощен. Адв. Ч. прави доказателствено искане за изискване и прилагане на АХД № 544/2019 год. Административен съд Велико Търново, ведно с намиращото се в него адм. дело № 716/2020 г. по описа на ВАС, като съдът уважи това искане. По същество процесуалния представител на жалбоподателя счита, че дружеството не е допуснало описаното в АУАН и НП нарушение, като счита, че атакуваното НП е неправилно и незаконосъобразно поради което моли за пълната му отмяна. Излага доводи в тази насока. Претендира разноси.

Ответникът по жалбата, редовно призован, се представлява от юрисконсулт И.К. – редовно упълномощена. Същата счита, че НП е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено изцяло. Излага кратки доводи в тази насока.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

На 26.08.2019 год. е била извършена съвместна проверка с представители на НАП, Икономическа полиция, Агенция "Митници" и ГД „ПБЗН“ на търговски обект по смисъла на § 1, т. 41 от ДР на ЗДДС - ГМС - ведомствена бензиностанция - бензиноколонка - дизел, находящ се в „Бетонов възел“ в гр. Велико Търново, ул. „Сан Стефано“ № 28, стопанисван от „С.“ ООД във връзка със спазването на данъчното законодателство. След проверката е издаден Протокол за извършена проверка серия АА, № 0361693/26.08.2019 г. от органи по приходите при ЦУ на НАП, ГД „Фискален контрол“, отдел „Оперативни дейности“ - Велико Търново.

При проверката е било установено, че няма нарушения на митническото, икономическото и противопожарното законодателство. Контролните органи на НАП обаче са констатирани, че при съпоставката на данните за доставки на горива в електронните масиви на НАП се е установило, че три доставки на дизел, получени по АДД № 0000093456 от 03.07.2019 г., АДД № 0000094802 от 18.07.2019 г и АДД № 0000097044 от 15.08.2019 г. не са отчетени и декларирани към НАП. В следствие на това е направен извод, че „С.“ ООД в качеството си на задължено лице по Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на

продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изискванията към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, не е изпълнило задължението си да подава на НАП по установената дистанционна връзка данни, които дават възможност за определяне на наличните количества горива в резервоарите за съхранение на в обектите за търговия с течни горива.

Въз основа на тези констатации на органите по приходите, на 30.08.2019 год. Н. Н. Д. - инспектор по приходите при ЦУ на НАП в присъствието на св. И. Т. С., както и в присъствието на управителя на дружеството, на "С." ООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление *****, е съставила АУАН № F506770, затова, че при проверка на 26.08.2019 год. на обект - пункт ГСМ № 1, находяща се в гр. Велико Търново, общ. Велико Търново, ул. "Сан Стефано" № 28, в "бетонен възел", стопанисван от "С." ООД, ЕИК ***** и след съпоставка с Информационните масиви на НАП се установи, че ЗЛ не е подало данни, за полученото гориво, по надлежния ред, с което е нарушило реда и начина за подаване на данни, формата и срока на подаването им, като не е изпълнил задължението в законоустановения срок, а именно:

- За доставките на гориво - "Газьол" , получена на 15.08.2019 г. в количество 9 925,00 л., осчетоводен съгласно фактура №9170562667/15.08.2019 г. издадена от „ОМВ България“ ООД, ЕИК 121759222, по АДД от 15.08.2019 г. с УКН 0000000004745125.

- За доставките на гориво - "Газьол" , получена на 18.07.2019 г. в количество 9 910,00 л., осчетоводен съгласно фактура №9170558768/18.07.2019 г. издадена от „ОМВ България“ ООД, ЕИК 121759222. по АДД от 18.07.2019 г. с УКН 0000000004682960.

- За доставките на гориво - "Газьол" , получена на 03.07.2019 г. в количество 9 905,00 л., осчетоводен съгласно фактура №9170556284/03.07.2019 г. издадена от „ОМВ България“ ООД, ЕИК 121759222, по АДД от 03.07.2019 г. с УКН 0000000004643412.

В АУАН е отразено, че задълженото лице не е изпълнило задължението си да въвежда данни за доставени количества горива по документи, въведени чрез ЕСФП, съдържащ задължително уникален контролен номер (УКН) на еАДД или митнически референтен номер (МРН) на ЕАД за горечитираните

доставки.

Като нарушена в АУАН е посочена разпоредбата на чл. 59а от Наредба Н-18/13.12.2006 на МФ. АУАН е бил връчен на управителя на дружеството, който го е подписал доброволно, като е вписал възражения.

В законоустановения срок по чл. 44 от ЗАНН са били депозиран и допълнителни писмени възражения пред наказващия орган.

Освен това на дружеството е наложена и принудителна административна мярка на основание чл. 186, ал. 3 от ЗДДС - запечатване на търговски обект бензиноколонка и забрана за достъп до него за срок от 10 /десет/ дни.

Въз основа на цитирания АУАН на 27.02.2020 год. от Началник отдел „Оперативни дейности“ - Велико Търново в ЦУ на НАП е издадено и атакуваното НП № 497273-F506770, с което за допуснато от дружеството нарушение на чл. 59а от Наредба № Н-18/13.12.2006 год. на МФ за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, на основание чл. 53, ал. 1, вр. с чл. 27, чл. 83 и чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, на дружеството е наложено административно наказание – „Имуществена санкция” в размер на 1 000 (хиляда) лева. НП е връчено на управителката на дружеството на 22.01.2021 год., като в законоустановения срок срещу същото е подадена жалба по реда на чл. 59, ал. 2 от ЗАНН.

Изложената по-горе фактическа обстановка съдът приема за установена въз основа на приетите като доказателства по делото писмени доказателствени материали, а също и от показанията на разпитаната като свидетел Н.Д. (актосъставител), която в съдебно заседание потвърждава отразените в АУАН констатации.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема, че жалбата е допустима, а разгледана по същество и основателна. НП № 497273-F506770/27.02.2020 год. е незаконосъобразно, тъй като административно наказателното производство е проведено при нарушение на съществени процесуални правила.

На първо място както контролните органи, така и наказващия орган са квалифицирали деянието (осъществено с бездействие) като нарушение на разпоредбата на чл. 59а от Наредба № Н-18/13.12.2006 год. на МФ. Разпоредбата на чл. 59а от посочената наредба съдържа пет алинеи, като нито в АУАН, нито в НП е посочена коя точно хипотеза от посочените в чл. 59а от наредбата се счита, че е нарушена. Съгласно чл. 42, т. 5 от ЗАНН актът за установяване на административното нарушение трябва да съдържа законовите разпоредби, които са нарушени. В конкретния случай обаче е посочен като нарушен само чл. 59а, без конкретизиране на коя точно хипотеза, което води до нарушаване правото на защита на жалбоподателя да узнае в какво точно нарушение му се вменява вина. Това нарушение е пренесено и от наказващия орган при издаване на процесното НП, което съставлява процесуално нарушение на разпоредбата на чл. 57, ал. 1 т. 6 от ЗАНН.

На следващо място в АУАН и в НП е посочено, че е осъществен съставът на чл. 59а от Наредба Н- 18/13.12.2006 г. на МФ, за което на основание чл. 185, ал. 1, във вр с ал. 2 от ЗДДС на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 1 000,00 лева. Посочената разпоредба предвижда да се санкционира лице, което не издаде документ по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, като последната от своя страна задължава всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице да регистрира и отчита извършените от него доставки продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ Видно от протокола за извършената проверка, както и от акта за установяване на твърдяното нарушение, в случая въобще не става въпрос за доставка/продажба в търговски обект поради което в случая липсва нарушение по чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, от което следва, че наказателното постановление е издадено при нарушение на материалния закон. Съдът напълно споделя изложените в жалбата доводи в тази насока.

От сбраните по делото доказателства се установява, че трите доставки от 03.07.2019 г., 18.07.2019 г. и 15.08.2019 г. са получени от дружеството-жалбоподател след подаване на писмени заявки по електронен път до "ОМВ

България" ООД. След зареждане на цистерната, документите съпровождащи горивото са предоставяни в офиса на дружеството. В края на работните дни, лично управителят на „С.“ ООД е подавал информацията чрез ЕСФП, както е бил обучен от техника, обслужващ системата и както са вкарвани и подавани данните до 25.06.2019 год. (преди доработката на ЕСФП по новите изисквания на Наредба № Н-18/2006 г.). След всяка доставка се прави справка в склада дали съответния запис е отразен. Действията по вкарване и подаване на данни към НАП са извършени, което е видно от справката със списък на покупките, от което следва, че „С.“ ООД е подал данните за доставките към ИЛИ. За това, че данните са пристигнали в НАП е видно от служебните бонове от ЕСФП, разпечатки от които също са приложени към АНП. Освен това, безспорно е, че нивомерната измерителна система е подала информация към НАП за всяка доставка, поради което няма логика за съзнателно неподаване на данните към НАП.

Освен това от доказателствата по делото се установява, че от дружеството е подадена информация до НАП за посочените доставки в законоустановения срок, но поради грешка това подаване не е отчетено. Видно от представените с административната преписка фискални бонове от 03.07.2019 г., 18.07.2019 г. и 15.08.2019 г. за документална доставка, жалбоподателят е изпълнил задължението си да подаде данни към Националната агенция по приходите. Фактът, че тези информация поради грешка не е приета и отчетена от системата на НАП не може да бъде нарушение на закона. На първо място разпоредбата изисква „да подаде“ информация, а не тя да бъде получена и обработена от НАП. На второ място, съгласно разпоредбата на чл. 102, ал. 3 от ДОПК относно подаване на декларации и документи по електронен път, когато те не съдържат определени данни, не се приемат и на подателя се изпраща съобщение за отказ в тридневен срок. Подателят разполага със седмодневен срок да подаде наново данните - чл. 102, ал. 4 от ДОПК. Този принцип за уведомяване за нередности и непълноти в подавани пред НАП данни и даване на възможност същите да бъдат изправени от подателя в 7 дневен срок е възпроизведен и в други норми и съответства на изискванията за добра администрация. В случая той не е спазен. Липсва съобщение от системата на НАП за допуснати грешки при деклариране чрез електронна система с фискална памет на получените

количества горива. Липсва и уведомяване на лицето за възможността да декларира отново в 7 дневен срок тези доставки. Следователно липсата на отразяване в системата на приходната администрация на единните административни документи, с които на 03.07.2019 г., 18.07.2019 г. и 15.08.2019 г. "С." ОДД получава гориво, е в резултат на нарушение на закона от страна на приходната агенция, а не на нарушение на дружеството.

На следващо място настоящия съдебен състав намира, че при издаването на НП, наказващия орган е допуснал съществено процесуално нарушение, водещо до нарушаване правото на защита на дружеството-жалбоподател, а оттам и водещо до отмяната на същото. В разпоредбите на чл. 57 от ЗАНН са определени кумулативни изисквания, относно съдържанието на издаваното НП, наличието на които определят законосъобразност на издадения акт и обуславят пораждање на установените правни последици – реализиране на държавната репресия спрямо нарушителя. В тази връзка, необходим елемент от съдържанието на издаваното на НП съгласно чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, е посочването на санкционната разпоредба – т.е. разпоредбата, определяща вида и размера на наложеното за наказание. В съдържанието на обжалваното НП е отразено, че за извършеното нарушение на чл. 59а от Наредба № Н-18/2006 год. на МФ, на "С." ООД е наложено административно наказание "имуществена санкция" на основание чл. 185, ал. 1 от ЗДДС във вр. с чл. 185, ал. 2 от ЗДДС. Т.е. от тези разпоредби не може да се направи извод по какъв начин наказващия орган е определил вида и размера на наложеното наказание. Разпоредбата на чл. 185, ал. 1 от ЗДДС гласи, че на лице, което не издаде документ по чл. 118, ал. 1, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 100 до 500 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 500 до 2000 лева. Разпоредбата на ал. 2 пък гласи, че извън случаите по ал. 1 на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение по чл. 118 или на нормативен акт по неговото прилагане, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 300 до 1000 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 3000 до 10 000 лв. Когато нарушението не води до неотразяване на приходи, се налагат санкциите по ал. 1. Ако се приеме, че дружеството е санкционирано на основание ал. 1 на чл. 185 от ЗДДС, то

посочената разпоредба предвижда да се санкционира лице, което не издаде документ по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, като последната от своя страна задължава всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице да регистрира и отчита извършените от него доставки продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Видно от протокола за извършената проверка, както и от акта за установяване на твърдяното нарушение, в случая въобще не става въпрос за доставка/продажба в търговски обект поради което в случая липсва нарушение по чл. 185, ал. 1 от ЗДДС.

Ако се приеме, че основаниято за налагане на административното наказание е ал. 2 на чл. 185 от ЗДДС, то от съдържанието на разпоредбата е видно, че същата предвижда размер на наказанието за юридически лица от 3 000 до 10 000 лева. В конкретния случай е наложено наказание в размер на 1 000 (хиляда) лева. Действително изр. второ на ал. 2 на чл. 185 от ЗДДС гласи, че когато нарушението не води до неотразяване на приходи, се налагат санкциите по ал. 1. Нито в АУАН, нито в НП е посочено дали твърдяното нарушение води или не води до неотразяване на приходи, поради което не става ясно коя точно алинея на чл. 185 от ЗДДС е послужила за основание за налагане на административното наказание. По този начин в обжалваното НП, е създадена неяснота относно приложената от административно наказващия орган санкционна разпоредба за извършеното нарушение, което е довело до накърняване на правото на защита на нарушителя, който има право да узнае какво точно (въз основа на коя санкционна норма) наказание му се налага. Констатираното нарушаване на правото на защита на нарушителя е съществено и неотстранимо, като е довело до незаконосъобразност на издаденото НП.

На последно място настоящата съдебна инстанция намира, че дори и да се приеме, че е допуснато твърдяното нарушение, то в случая е налице основание за прилагане на чл. 28 ЗАНН. Съгласно чл. 28 от ЗАНН административният орган може да не наложи административно наказание, а да предупреди нарушителя, че при повторно нарушение ще му бъде наложено административно наказание. В ЗАНН не е предвиден критерий за маловажен

случай на административно нарушение, като следва да се изхожда от цялата съвкупност на смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства на конкретното деяние, стойността на вредата, кръга на засегнатите интереси, времетраенето на нарушението, значимостта на конкретно увредените обществени отношения. Преценката за „маловажност” на нарушението подлежи на съдебен контрол, тъй като е свързана с правилното приложение на материалния закон и е в правомощията на съда при извършване на служебна проверка на обжалваното НП. Маловажен случай на административно нарушение е този, при който извършеното нарушение с оглед липсата или незначителните вредни последици или с оглед на други обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Този критерий на преценка се прилага за всички нарушения, когато трябва да се реши въпросът дали случаят е маловажен или не. Наложилият се в теорията и част от съдебната практика принцип, че нарушаването на данъчни и осигурителни норми не може да се квалифицира като маловажен случай, доколкото засяга базови обществени отношения, каквито са тези за фискалното обезпечаване на държавното управление, не представлява абсолютен императив, и не следва да изключва автоматично извършването на съвкупна преценка на всички обстоятелства, характеризиращи обществената опасност на деянието и дееца, наличните смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, вредните последици и др. В случая са налице данни, от които е видно, че данните за процесните доставки на гориво са били въведени и подадени в законоустановените срокове, но поради грешка информацията за същите не е достигнала в НАП. Дружеството не е имало за цел да избегне или да забави задълженията си, не са налице отегчаващи обстоятелства, извършено за първи път и от него не са произлезли вреди - щети за фиска. Нарушението е такова на формално извършване, поради което възникването на вреда би съставлявало не елемент от състава на нарушението, а друго - допълнително обстоятелство, увеличаващо степента на обществена опасност на нарушението, което в случая не е налице.

Съобразявайки се с изложеното, наказващият орган е бил длъжен да отчете наличието на обстоятелствата на чл. 28 от ЗАНН, които изключват отговорността или най-малкото да се мотивира, защо не прилага чл. 28 от

ЗАНН. За това го задължава чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, според който наказващият орган издава наказателно постановление, след като се убеди, че няма основание за прилагане на чл. 28 и чл. 29 от ЗАНН. Видно от обстоятелствената част на наказателното постановление, наказващият орган не е изложил мотиви за липсата или наличието на предпоставките по чл. 28 от ЗАНН, а само е посочил, че липсват такива.

По изложените съображения съдът приема, че обжалваното Наказателно постановление № 497273-F506770, издадено на 27.02.2020 год. от Началник на отдел „Оперативни дейности“ - Велико Търново в ЦУ на НАП, е незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено изцяло.

По отношение на направеното искане от процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски, съдът намира, че същото е основателно. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова – ДВ, бр. 94 от 2019 г.) в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс, а съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 4 от ЗАНН (Нова – ДВ, бр. 94 от 2019 г.) ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В настоящия случай са направени разноски от жалбоподателя, като е заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 400 (четиристотин) лева, което не се явява прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото. От въззиваемата страна не е направено възражение за прекомерност. Направените разноски са в размер близо до минималния предвиден за подобен казус в Наредбата за адвокатските възнаграждения. С оглед изхода на делото, а именно отмяна на процесното НП, съдът намира, че следва да се присъдят на жалбоподателят направените от него разноски в размер на 400.00 (четиристотин) лева.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 497273-F506770, издадено на 27.02.2020 год. от Началник на отдел „Оперативни дейности“ - Велико Търново в ЦУ на НАП, с което за допуснато от "С." ООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление *****, представлявано от управителя си М.С. С.а - П., нарушение на чл. 59а от Наредба № Н-18/13.12.2006 год. на МФ за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, на основание чл. 53, ал. 1, вр. с чл. 27, чл. 83 и чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, на дружеството е наложено административно наказание – „Имуществена санкция” в размер на 1 000 (хиляда) лева на основание чл. 185 ал. 1 вр. с чл. 185, ал. 2 от ЗДДС - като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

ОСЪЖДА на основание чл. 63, ал. 5 вр. с ал. 3 от ЗАНН, вр. с чл. 144 от АПК, вр. с чл. 78 и чл. 80 от ГПК, Национална агенция по приходите - гр. София ДА ЗАПЛАТИ на "С." ООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление *****, представлявано от управителя си М.С. С.а - П., направените разноски по делото за процесуално представителство в размер на **400,00 (четиристотин) лева**.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд гр. Велико Търново в 14 дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено и обявено.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____